

Moony Witcher

MORGA

○ A SZÈL MÁGUSA ○

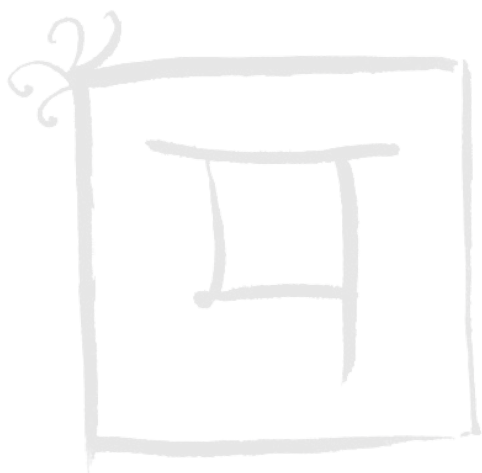

COOL
SELECTION

Moony Witcher

MORGA

○ A SZÈL MÁGUSA ○

Könyvmolyképző Kiadó, 2012

I.

A Fehér Papnő vallomása

Samhar erdeje
Virágzó évszak – az 500. év 3. napja
Hőmérséklet: 18 fok
Éjszakai Halványkék Hold

Mint aki büntetésben van, mozdulatlanul, a száraz ágak között gubbasztott az Orhánto vizét bámulva, ami a hatalmas, göcsörtös fa magasából még távolibbnak és elérhetetlenebbnek tűnt.

Az éjszakai égboltnál is feketébb, halott víztükre meg sem mozdult, még a halványkék hold sugarában sem hullámzott. Emiós óceánja egy hatalmas bársonyköpenynek tűnt.

Hatalmas, virágsziromhoz hasonlító szeme a horizontot fürkészte. Vajon merre található valamiféle kivezető vagy menekülő utat az elől a bánat elől, amit még a cilando nyugtató magvai sem tudnának megfékezni? Minden szívdobbanása növelte a félelmét: aggodás és vegyes érzelmek táncoltak a Samhar erdő csendjében.

Morga, aki nemrég töltötte be tizenkettedik életévét, hagyta, hogy a szél összekócolja a haját. Hollófekete haja

apró, lila szeplőkkel borított arcát ostorozta, puha és hófehér bőre Alfasia sivatagi homokjára emlékeztetett.

A sötétség nem rémítette meg, sőt a félhomályban születtek a legjobb gondolatai. Morga szeretett esténként ebbe a csendes zugba szökni, a Quercus Alba, a bolygó legnagyobb fáinak az ágai között megbújni. Otthonosan érezte magát, mert a természet illata és zaja azonnal megnyugtatta nyugtalan, élénk és kíváncsi lelkét. Egy teljesen másfajta lélek volt az övé. Nem hasonlított a többi dakíhoz, azokhoz a gyerekekhez, akiket sosem látott és sosem ismert. Ők ott élhettek a Briosza kolónián, bejárhattak Karash városába, játszhattak és dolgozhattak a felnőttekkel, az u'ndariókkal, akik Wolmida városának Ferde Házaiban laktak.

Morga azonban nem!

Ő sosem járt ezeken a helyeken. A tiltás a kezdetektől fogva teljesen világos volt, amióta édesanyja, Animea, Hamalios kolostorának csodaszép gestálja nagy titokban úgy döntött, hogy még újszülöttként elhozza őt Eremia házába. A nagy hatalmú Fehér Papnő az Emiós bolygóját egyedül uraló fhar néphez tartozott.

Eremia beleegyezett abba, hogy vállalja a kockázatot, és magához veszi a kislányt, és felneveli az alkímia és az elhárító mágia szigorú szabályai szerint. Animea szerelme gyümölcsét a Papnő gondjaira bízta, és könnyörgött neki, hogy soha ne adja át a fharoknak, és ne árulja el senkinek, ki az édesapja.

De az évek múlásával a dolgok bonyolódni kezdtek, a gestál kénytelen volt lemondani utazásairól, hogy meglátogassa kislányát, mert a fharok növelték az ellenőrzést a Krop-0 körzetben, főleg a Hamalios kolostorban. Az Őrszemek, a kormányzókhoz hűséges kémek, mindig lesben álltak, és képesek voltak áthatolni a falakon,

mivel testük füstből és gőzből állt. Követték a gestálok minden mozdulatát, pontos feljegyzéseket készítettek.

Ezért aztán Morga gyorsan megtanulta, mi a szenvedés és az elszigeteltség. Édesanyja hiánya olyan haragot váltott ki belőle, hogy a lázadás az idegeibe és a tekintetébe is bevájta magát. Körülbelül két éve, mint valami sérült kis állat, majdnem minden este felmászott a göcsörtös fa ágai közé a Krop-6X körzetben, abban a reményben, hogy megpillantja édesanyját fenséges piros vadriájának, a gestálok repülő hintójának a fedélzetén. De vágyai könnyörtelenül a semmibe veszttek.

Eremia tökéletesen tudta, hogy Animea nem látogathatja meg leányát. Félt attól, hogy valami komoly baja esik ennek az igen különleges és az egész bolygó egyensúlyára nézve veszélyes gyermeknek.

De a szél, a fényáramlatok, a három hold váltakozása és a kövek illata már halványan azt jelezte, hogy a fharok ideje lassan lejár. Emiós sorsa változóban volt. Morga érezte ezt. Megragadta az energiákat, amiket nagyon jól tudott használni, hála a megérzésének és a Fehér Papnő tanította mágikus technikáknak. Morga a Szél Mágusa lett, és soha senki nem változtathatta meg a sorsát.

Aznap este is, a halványkék hold fényében erős érzelmek hatása alá került, és az ösztön felülemelkedett minden más érzésen. Orrát felszegve beleszimatolt a levegőbe, és érezte Samhar erdejének illatait. Hagyta, hogy elméje megnyíljon az érzései előtt, mint amikor elkezdte a szélhez írt versét. Mondatok, amelyek egy másik jövőt jósoltak:

A szél fúj, s megváltoztatja a dolgokat, még a kövek is rózsává változnak. A vers kezdő sorait gyakran ismételte, ha magányos volt, és hogy erőt merítsen, most is elismételte a horizontot fürkészsze.

A lenyugvó hold kékes ragyogása mindent fenyegető, vattaszerű csendbe burkolt. Túl sok volt a változás a szagokban, túl nagy a feszültség a levegőben. Morga harapdálni kezdte apró rózsaszín ajkait, és félig lehunyt szemmel beszívta a levegőt. Lassú mozdulattal jobb kezét a nyakához emelte, és kicsit lejjebb húzta neoprén overallja nagyméretű cipzárját, ami – mint valami fekete lakk-kesztyű – rásimult a testére, majd visszapillantott az Orhántó-óceánra, és kényszerű magányára gondolt.

– Egy nap úgyis megtudom, ki az apám! És akkor megfizet érte! Anyám azért hozott ide, Ereimiához, mert biztosan nem akart engem. Nem kellett nekik – suttogta a fogai között, de egyetlen könnycseppet sem ejtett.

Tekintete metsző lett, kis keze ökölbe szorult. Morga üvölni szeretett volna a csillagoknak, mint valami vadállat, amelyik a Sziklás-Kozmogónia magas hegyei között él. De a kiáltás a torkán akadt. Zavarodottan nézett le: a Quercus Alba fatörzsén hevesen kopogtató Wapi elvonta a figyelmét.

– Igen, tudom. Későre jár. Máris leászom... Megyek már, de hagyd végre abba ezt a kopogást! – mondta, idegesen ugrándozva a levél nélküli ágak között. Egy utolsó ugrás, és a kislány szembetalálta magát imádott pirosszával. Az állat egy struccra hasonlított. Több mint két méter magas, hófehér, hosszú és puha tollazatú. Wapi nagyon értelmes, gyors és érzékeny állat. Elég volt egyetlen szempillantás, hogy megértsék egymást. A négyesztendős, fantasztikus és egyedülálló Wapit hófehér tollazata különböztette meg az összes többi, száraz fűre emlékeztető, sárga színű pirossztól.

Mielőtt felpattant volna puha hátú barátjára, lekuporodott a földre, és morgolódva bekötözte hosszú szárú, vízhatlan csizmája fűzőjét. Bármilyen nehéz is, feltétlenül

szüksége volt erre a lábbelire, az erdő ösvényeit járva. Lábával dobantott egyet a kavicsos földön, kikerülte a poshadt vizű pocsolyákat, és büszkén kihúzta magát.

Készen állt arra, hogy hazatérjen, és magyarázatot követeljen azzal kapcsolatban, amit évek óta eltitkoltak előle.

Wapi rámeresztette hatalmas szürke szemét, eltátotta csőrét és lila tüzet okádott: ezúttal ő rikoltott az ég felé. A kiáltás visszhangzott az erdő csendjében.

– Hagyd abba, megőrültél? Indulhatunk! Én is éhes vagyok. Ma este tényleg elviselhetetlen vagy!

Morga megfogta a nyereg szíjait, és néhány rugózás után felkapaszkodott a nyeregbe. Megragadta a Wapi nyakába akasztott gyeplőt, megrántotta, és az állat szélsebesen vágatni kezdett. Esetlenül tipegve, ide-oda dülöngélt.

A Szél Mágusa hátravetett fejjel hagyta magát ringatni. Tekintetét az égre emelte, a haját nedves szellő borzolta. Mindez gyógyszerként hatott rá, és tompította dühét. Még egy utolsó pillantást vetett a göcsörtös fára, kémlelte az odébb elterülő, az ősi növényektől megkövesedett bokrokat. Még egyszer beleszipantott a Papaveri Somniferistól és az Adormida Blancától illatozó levegőbe, ami beborította a hatalmas erdőt, reményei lakhelyét.

A pirossz futása csupán néhány percig tartott, és amikor megpillantotta a hatalmas, boltíves ablakokból kiszűrődő világosságot, amelyek megvilágították Eremia házának kertjét, Morga nehezebben kezdett lélegezni. A szokásos gondolat ismét elárasztotta elméjét: elérkezettnek látta az időt, hogy mindent megtudjon, és ne hagyjon semmit függőben.

– Megkérdezem tőle! Igen, most bemegyek, és megkérdezem. Nem várhatok tovább! – suttogetta a nagy házat

bámulva, ahol immár tizenkét esztendeje élt, de nem tudta, miért.

Wapi lefékezett a tágas templom bejárata előtt, és a kislány a puha tollak közül a nedves föld felé csúszott.

– Gyere, menjünk be, és ma este ne hisztizz! Azt eszed, ami van. Eremia biztosan nagyon dühös lesz, mert egész nap feléje sem néztem – mondta az elegáns, bugyogó szökőkúthoz indulva. A pirossz lehajtotta a fejét, és néhányszor pislogott a hatalmas szemével, mint-ha végtelen türelmét akarná kifejezni.

Morga és a fehér strucc végigsétált a kolostor füves fővenyén, és megpróbáltak nem túl nagy zajt csapni, miközben árnyékaik az ezüst szobrokon táncoltak, amiket a halványkék hold fénye megvilágított.

A ház kupoláin elhelyezkedő sinfobassókból semmilyen alkimikus dallam nem hallatszott, ami azt jelentette, hogy a Fehér Papnő nem tartózkodik a panacedariumban, ahol szokásos varázsitalait készítette.

Csend honolt mindenhol. Csak egy enyhe fuvallat érződött a levegőben.

A bejárati ajtó hirtelen feltárult. Eremia büszke alakja jelent meg, akár egy szellem: magas volt, teljesen kopasz, és szokásos, hófehér gézruháját viselte, karját szorosan a testéhez szorította, miközben Morga előtt állt. Azzal a bizonyos furcsa tekintettel nézett rá, ami még a vizet is kővé dermedtette volna.

– Mindjárt leszáll az éj. Tudatában vagy annak, hogy nagyon későre jár? Már nem vagy kislány! Nekem pedig nincs elfecsérelni való időm! – A Papnő arca meg-rándult. A nyakán és arcán futó ezernyi ránc könyörtelenül hangsúlyozta valódi korát: az 532 esztendőt! Vékony és pergamenszerű bőre szürkés színben játszott.

De Morgán és Animeán kívül még soha senki nem láthatta Eremia megvénült arcát. A ravasz és bátor fhar önszántából választotta ezt az életet. Samhar erdejében élt, az Őrszemek segítségével, akiket a kezdetektől fogva gyűlölt. Lázadó természete soha nem viselte volna el a többi fhar társaságát Aurea Nyosban, a száztornyú városban, a Krop-6X körzet északnyugati részén.

– Nem jártam messze. Wapi pedig velem volt – válaszolta Morga megrángatva a zablát, hogy a pirossz feje Eremia arcával egy magasságba kerüljön.

A strucc kerek és kedves szeme pontosan az apró piros kumkumra tekintett, ami a Papnő homloka közepén díszelgett.

A kör alakú felfestés Eremia sámáni és spirituális hatalmának a jelképe volt. Ő azonban ezt az 500 évvel ezelőtti, a száz fhar között megkötött ősi egyezséget megszegte: Morga elbűjtatása igazi örülségnek tűnt!

– El akarsz szökni? El akarsz menni? – kérdezte a roppant öreg Papnő.

– Az édesanyámat akarom. Tudni akarom, ki az apám!
– Morga határozottan, egyenesen, minden félelem nélkül állt az ajtóban, és várt.

Eremia megdermedt. Karjával előrenyúlt, és pontosan a kislány szeplős arca előtt szétnyitotta a tenyerét.

– Képtelen vagy megfékezni az energiádat, és nem hallgatod a szél harmóniáját. Talán kezded elveszíteni érzékeny és sérülékeny hatalmadat? – A sámána megragadta a fejét, lehunyta a szemét, majd ismét megszólalt.

– Szívedben túlságosan sok a harag. De megérttem. – Eremia enyhén megrázkódott, Morga pedig élve az alkalommal, hátrébb lépett.

– Miért nem látogat már meg az édesanyám? Az apám miatt? Mondd meg! Most kell megmondanod! – Durván, lekezelően, tiszteletlenül viselkedett azzal az asszonnyal, aki felnevelte.

– Ne legyél nevetlen! Sem a hely, sem az idő nem alkalmas arra, hogy ezekről a dolgokról beszéljünk. Menjünk be, az idő változóban van. Holnap van az enyhe évszak utolsó napja, és a beköszönő hideg mindent jéggel és hóval borít majd. – A Papnő megfordult, és elindult a tekintélyes lépcső felé, ami a hatalmas üvegtábláknak köszönhetően kívülről is jól látható volt, és a földszinttől egészen a harmadik emeletig vezetett. A hold fénye beszűrődött az üvegen keresztül, és az öreg mágus és a kislány arca kék fényben fürdött.

Wapi nehezen követte őket a lépcsőn felfelé, és amikor Eremia belépett a nagyszalonba, a gyertyák lángja azonnal elhalványult. Nyugalmatlan légkört teremtett. A tűzpiros falak összhangban voltak Morga tekintetével, aki egyre határozottabban érezte, hogy a dühét semmi sem csillapíthatja. A Papnő lassan lépdelt az egyik intarziás fabútor felé, melyek gazdagon díszítették a tágas szalont. Finom mozdulattal felemelte az egyik láda tetejét, előhúzott belőle egy rózsaszín kőből készült dobozt, felnyitotta, kivett belőle egy sárga, citromízű fitubát, majd meggyújtotta. Szippantott belőle, és a füstje elborította öreg arcát, megpróbálva elrejtetni a nyilvánvaló aggodalmat. Aztán egy beszédes mozdulattal intett a pirossznak, az Equisetum Arvensével teli tálra mutatva. A gusztusos kis növény Wapi kedvence volt.

Morga látta, hogy a tűzhely melletti négyszögletű asztal, a szokásokhoz híven, már meg van terítve, de egyáltalán nem érzett éhséget.

– Én nem eszem – jelentette ki rendületlenül, mialatt Wapi belenyomta csőrét a fekete márványkandalló melletti edénybe.

– Ülj le, elegendem van a szeszéleideiből, meg kell... – A Papnőt durván félbeszakították.

– Kell? Mit kell? Elegendem van a parancsolgatásaidból! Nem vagyok a lányod. – A válasz nem tűrt késedelmet.

– Azt mondtam, ülj le! Ha érzelmekről akarsz beszélni, és a szeretetről, akkor jól figyelj rám, és hallgasd végig, amit mondok! – Eremia megköszörülte a torkát, még kettőt szippantott a sárga fitubából, és a vékony cigarettát maga előtt tartva elhelyezkedett a fényes zöld szövettel bevont fotelben.

Morga azonban állva maradt, csípőre tett kézzel, büszke tekintettel nézett rá.

– Édesanyád holnap reggel érkezik. Kaptam egy üzenetet a Hamalios kolostorból. El akarod olvasni? – A Papnő szeme tűhegynyire szűkült.

– Az anyukám? Igen, persze, látni akarom az üzenetet – eresztett meg egy mosolyt.

Az arany- és kristályobolío kénes gőzt eregetve odarepült a Papnő mellé, gőze összekeveredett a cigarettafüsttel. Az aprócska léghajó megállt a levegőben, a negyedik rekesze kinyílt, és Eremia csontsovány keze kivette belőle a ciodalót, az üzeneteket tartalmazó alkimikus kört, amin a fharok folyamatosan írogattak egymásnak.

– Tessék, olvasd el te magad!

Az ifjú Szél Mágusa óvatosan megfogta a tárgyat, megnyomta az apró fehér gombot, amely a ciodalo kerületén helyezkedett el, és a képernyő kivilágosodott, felfedve a lassan futó, sárgásan fluoreszkáló szavakat.

*Mantrakor városa
Hamalios kolostor – Krop-O körzet
Virágzó évszak – az 500. év 3. napja*

Mélyen tisztelt Eremia!

Az Aloe Fasciosa készleteink kezdenek kimerülni, és a Lila Gyökerek is fogyóban vannak. Mivel két nap múlva beköszönt a Hideg évszak, és az előrejelzések nem sok jót ígérnek, a havazás miatt nem lesz könnyű az áruszállítás és a közlekedés, ezért úgy döntöttem, hogy még a holnapi nap folyamán elküldök egy vadriát Animea és Sasima gestálokkal, akiket Mesia ancelláns fog elkísérni. Én pedig másnap érkezem a dromantákkal a fűszer- és Senthia-szállítmány miatt, amit Aurea Nyosba kell vinnem, mivel szeretett kollégáink már reklamálnak.

Serunte

*A Cripto Centrum fő fharja – Krop-1 körzet
és Hamalios kolostorának óre – Krop-O körzet*

Amikor befejezte az olvasást, felemelte halványkék tekintetét, és a haját birizgálva a Papnőhöz fordult.

– Bocsáss meg, ha durva voltam! Boldog vagyok, hogy eljön az édesanyám. Annyi hosszú év után végre újra megölelhetem. De azt továbbra sem értem, miért veled élek. Miért kell anyámnak titokban találkoznia velem? Miért nem tudhatom meg, ki az apám?

A Papnő fogta a ciodalót, és visszatette az obolióba, ami gözölögve odébb repült. Eloltotta a sárga fitubát

egy tömjén granulátummal teli tálkába, majd megsimogatta a homlokát, és megnyomta a piros kumkumot.

– Itt az idő, hogy megtudd! Készítsd fel a szíved, és tartsd féken az energiáidat! Gondolatainkat tökéletesen féken kell tartani, ahogyan azt tanítottam neked. És ne feledd a természettel való kapcsolat egyértelmű fontosságát! Képes leszel rá, ebben biztos vagyok. Túlságosan jól ismerlek. A fharok elhárító mágiájának a szabályai szerint neveltelek fel. Magamra vállalom a teljes felelősséget.

Morga törökülésben helyet foglalt a türkizkék szőnyegen, és várt.

– Az üzenet, amit olvastál, nem csak édesanyád érkezéséről szól, akit Sasima és Mesia kísér. Természetesen az, hogy két év után ismét ellátogat hozzánk, nemcsak neked, hanem nekem is hihetetlenül fontos esemény. De más is ide van írva... Érted? – Eremia halkabbra fogta a hangját, hogy beszéde rejtélyesebben és nyugtalanítóbban hasson.

– Más? Arra célzol, hogy a Serunte nevű fhar is idejön hozzánk? – A kislány elkerekedett szemmel várta a választ.

– Pontosan. Egy fhar látogat el hozzánk. Nem gondold, hogy ez merőben szokatlan? A szél nem beszélt ma este hozzád? Nem éreztél semmi vibrálást a levegőben? – Eremia még soha nem volt ennyire komoly.

Morga visszagondolt a göcsörtös fára, és a haragra, ami a gyomrában összpontosult. Felgyűrte ruhája ujját, és a szája szélét harapdálva bólintott.

– Éreztem a mágikus erőket, amint tombolnak bennem. Az erdő illata változó volt. Azt hiszem, valami készülődik... de nem igazán tudom, mi az.

– Helyes. Beszélj tovább és gondolkodj! – bátorította Eremia.

– Igazából az árut, a mágikus füveket és a varázsszerket általában egy csapat u’ndario vagy dakí szedi össze. Nekem pedig minden alkalommal el kell rejtőznöm, ahogyan azt tanítottad. Tudom, hogy senki nem láthat meg. Elmagyaráztad, és mindig is engedelmeskedtem.

A Papnő lassan felemelkedett a karosszékből, felhúztatta a vállát, majd előbb balra, aztán jobbra fordította a nyakát. Kopasz és fényes feje már nem ijesztette meg Morgát, de a viselkedése egyfajta feszültségről árulkodott, ami igencsak furcsának tűnt egy olyan nagy hatalmú fhar részéről, mint amilyen Eremia.

A kislány továbbra is ülve maradt a szőnyegen, és felémelt fejével, szótlanul bámult rá.

– A Serunte nevű fhar érkezik. Ő adott engedélyt édesanyádnak, hogy idejöhessen. Ez igen különleges esemény. De Serunte nem csak Hamalios Őre, van egy fontosabb megbízatása: ő a Cripto Centrum főnöke, ahová az újszülötteket szállítják. Egyszóval, mint ahogy már tudod, a kolostor áruszállítási kérelmét mindig annak felelőse írja alá, egy másik fhar, Smartika pramágus asszony, aki sosem engedné meg másnak, hogy helyette rendeljen árut vagy füveket – közölte Eremia.

– Azt akarod mondani, hogy valami komoly dolog fog bekövetkezni? És mi köze ehhez az anyukámnak? – Morga összezavarodott.

– Igen. Valami roppant komoly dolog van készülóban Aurea Nyos városában. És azt gondolom, hogy Okrad, a Nagy Medonio, az Élet Mestere, hamarosan összehívja majd minden fhart az ötszázadik Titkos Gyűlésre a Megorába, ami a torony nagy gyűlésterme.

– Magyarázd el... mondd el...! – Morga hirtelen felpattant, és megragadta Eremia gézruhájának a szegélyét.

– Nem tudom, mi is történik pontosan. De ha Serunte személyesen látogat el hozzánk, az nem csak az áruszállítmány miatt van. Ő miattad jön. – A Papnő megsimogatta Morga fejét, és rámosolygott.

A kislány nagyot nyelt, érezte, hogy a vér gyorsabban száguld ereiben, és elöntötte a forróság. Szeplős kis arca elpirult.

– Miattam? Tud a létezésemről? – Tátva maradt a szája a meglepetéstől.

– Igen. Ő mindent tud. Készen állsz arra, hogy meghallgasd a szavaimat? Amit mondok, fájni fog. – A Papnő eltávolodott a kővé dermedt Morgától, és elindult a konyha felé. Fogta a rézkancsót, és két csiszolt kristálypohárba töltött egy jó adag Zafinia Soffiatát. A meleg és nagyon értékes italt a Sferiose Cobalte kék színű bogyóiból facsarták, ami csak harmincévente hoz termést.

– Igyál, habár ez a te korodban erős, de jót tesz! Megnyugtatja az idegeket, és erősíti a szívet – magyarázta Eremia, miközben a gőzölgő poharat feléje nyújtotta.

Morga megkóstolta, és érezte, hogy a torka lángra lobban.

– Idd meg az egészet! Szükséged lesz rá – biztatta az idős sámána.

A kislány lehunyta a szemét, és lenyelte, miközben Wapi aggódalmas tekintettel figyelte. A pirossz odament hozzá, hosszú nyakát odanyújtotta, mint aki meg akarja szaglászni az italt.

Eremia kedvesen elhessegette: – Menj és fekjüdj le a gyékényre, most nem lehet játszani!

A strucc esetlenül megmozdult. Hatalmas testével azon igyekezett, nehogy leverje valamelyik gyertyát, majd magasra tartva a fejét lekuporodott, és engedelmes tekintettel nézett. Morga kétszer felköhögött. A facsart

lé íze kitűnő volt, de olyan erős, mint a tűz. A gyomra mintha fel akart volna robbanni, pokoli forróság árasztotta el a testét, még az arca is olyan vörös lett, mint a szoba falai.

– Nos, most gyere ide mellém! Üljünk le a szőnyegre! Én beszélek, te pedig hallgatsz, még hozzá nagyon figyelmesen. – A Papnő leheveredett, miközben gondosan elrendezte hosszú, fehér ruhája redőit, Morga pedig vele szemben foglalt helyet.

– Ki az a Serunte? Egy olyan jó fhar, mint te? – tudakolta tele kíváncsisággal.

– Serunte egy évvel fiatalabb, mint én: 531 éves. Ifjúkorunk óta ismerjük egymást. Nagyon jó mágus, aki a Karmikus Medicina szakértője. – Eremia nem folytathatta.

– Karmikus Medicina? Ismerek néhány formulát, a *Plantariumból* – tette hozzá a kislány némi lelkesedéssel.

– Pontosan. Serunte sokkal többet ismer, és ő készítette ezeket. Egy roppant nagy hatalmú fhar, megértő, komoly és kicsit hasonló a természete, mint a göcsörtös fák kérge. Nagyon kemény és kegyetlen is tud lenni, de ugyanakkor lojális. – Eremia kortyolt még egy kis Zafinia Soffiatát, és szeme beleveszett a pohárba, mintha fiatalságának emlékei bukkantak volna fel, egyik kép a másik után.

– De miként tudhat a létezésemről? Ismeri az édesanyámat, vagy te árultad el neki? – Morga a száját megtörölve letette a poharat a szőnyegre.

– Azért vagy életben, mert ő így akarta. – A Fehér Papnő mondata a hollófekete hajú kislány számára olyan volt, mintha szíven döfték volna.

– Érted, hogy kiről beszélek? – tette hozzá Eremia, és egyenesen a szemébe nézett.

– Ő az apám! Serunte az apám! – Morga talpra szökönt, és óvatlanul leverte egy nagy fekete gyertyát, a viasz kifolyt a türkizkék szőnyegre. Wapi kinyújtotta a nyakát, és egy éleset rikoltott, de nem moccant a gyékénnyől, mert Eremia megfékezte, rászégezve mutatóujját mint valami nyílveesszőt. Aztán, rezzenéstelen arccal, megragadta Morga karját, és magához húzva ismét leültette. – Igen, Serunte az apád. Most már tudod.

– De miért nem akart megtartani? Miért hozott el hozzád az anyám? Mit jelent az, hogy ő mentette meg az életemet? – Morga eltakarta az arcát, gondolatok cikáztak az agyában.

– Ezt majd ő elmagyarázza neked, ha akarja. Az egyetlen, amit elárulhatok, az, hogy azért mentem bele abba, hogy befogadjalak, mert szerintem te nem véletlenül születted meg. Nem azért jöttél világra Emióson, hogy úgy élj, mint a többiek. A fharok törvénye szerint a hozzád hasonló gyermekeknek nincs joguk élni. – Eremia nem fejezhette be mondandóját.

– MICSODA? Milyen törvényről beszélsz? Ti, fharok, megölitek a gyerekeket? De miért? – Morga magánkívvűlt volt.

– Halkabban beszélj és figyelj! Életem hosszú évei során megértettem, hogy varázserőnk nem elegendő a boldogsághoz. Hibás nézet, hogy a hozzád hasonló gyerekeknek ne legyen joguk az élethez. De a valóság 500 éve ez. – Eremia izzadni kezdett, és a cseppek arca mély barázdáin lassan csurogtak lefelé.

Mintha egy áradó folyó ragadta volna el, úgy hatottak rá a Papnő szavai. A kislány lekuporodott a földre és felnyögött, majd a fejét megemelve körbekémlelt: bútorok, gyertyák, lámpák, ampullák, régi tárgyak és a fekete kandalló az apró, lobogó tűzzel. Mintha egyszeriben

mindez idegen lenne a számára. Ez a ház nem az otthona. Nem volt benne szeretetteljes emlék.

– Nincs jogom élni? De mit jelent ez? Mi olyan borzalmas bennem? Nem vagyok rá méltó? Annyira más vagyok, mint a többi dakí? – Morga elkeseredett zokogásban tört ki. A sámána kegyetlen volt. Miként mondhatott neki ilyet?

– Figyelmeztettelek, hogy az igazság fájdalmat okoz majd. Kimutatod a gyengeséged, és ez számodra teljesen természetes. Látod, mire képesek az érzelmek? Nekünk, fharoknak, nincs ilyen gondunk, és a többi dakínak sem, az u'ndariáknak és az u'ndarióknak, a gestáloknak és az ancállásoknak még kevésbé. Emiós bolygóján nincs helye a meghatottságnak, de még a szerelemnek sem. – A Fehér Papnő nagy nehezen feltápászkodott, a Négyszög Inga, a nagy, arany falióra, pontosan 23 órát mutatott.

Egy hirtelen szélroham kinyitotta az egyik hatalmas boltíves ablakot, a hófehér függönyök lágyan repdestek, az összes gyertya kialudt. A szoba félhomályba burkolózott. Csak a hold halványkék fénye csillant meg a szobában található tárgyakon, kiemelve azok körvonalait.

– De én élek! Erős vagyok! Morga vagyok! A szél velem van! A természet velem van! Szeretem az anyámat, ő pedig szeret engem! Nem igaz, hogy nem tudja, mik azok az érzelmek. Ő egy gestál, és az előbb elhangzottak szerint nem kellene szeretnie. De te tévedsz. Nagyon tévedsz! – Az elkeseredett kiáltás hullámként fodrozódott. Morgának eszébe jutott Animea simogatása, újra maga előtt látta nagy, fekete drágakőre emlékeztető szemét. Illata, hosszú fekete haja és lágy hangja nem lehet, hogy becsapta a szívét.

– Mi olyan borzalmas abban, ha vannak érzelmeink? Ti, fharok, igazi szörnyetegek vagytok!

Morga elkezdte rugdosni a bútorokat, felborított két kerek asztalkát, eltörte a kristálydíszeket és a fonott szalmából készült amuletteket. A szél még egyszer körbesöpört a szobán, és csatlakozott a kislány őrjöngéséhez, aki tombolt és zokogott.

Wapi annyira megijedt, hogy fejét a tollai közé rejtette. Eremia azonban mozdulatlan maradt, nem lépett közbe.

– Micsoda világ ez! Te fogva tartottál! Senkivel nem találkozhatok, de létezem! Ezek után pedig az apámnak is számolnia kell majd velem! – Morga vadsága úgy tört ki, mint valami vulkán.

A Papnő becsukta az ablakot, egyetlen mozdulattal újra meggyújtotta a gyertyákat, és összefonta a karját. – Más vagy, mint a többiek, és a különbözőséged engem is megváltoztatott. Amikor kicsi voltál, magamhoz öleltelek és éreztem a szíved dobogását, ami az enyémmel egyesült. Akkor kezdtél el beszélni, amikor a panacedariumban tartózkodtunk, nekem pedig a kezemben volt egy fiola Kombinált Ammónium. Annyira izgatótt lettem, hogy elejtettem, te pedig neveltél rajta. Sok olyan apróság létezik, ami sokkal fontosabb minden mágikus hatalomnál. Én szeretlek. És az, hogy ezt kimondom, nagyon sokba kerül nekem. Gondolj arra, amit most mondok! Töprengj el rajta! – Eremia távozott, gézruhája lengedezett, amint kinyitotta az ajtót, és lement a lépcsőn anélkül, hogy megfordult volna.

Morga csak állt csendben, elakadó lélegzettel. Wapi feltápáskodott a gyékényről, és odatotyogott hozzá. Hosszú nyakát leengedte, és csőrét a vállához dörgölte.

– Nem olyan vagyok, mint a többiek. Hibás... vagyok. Selejtes vagyok, mint te, Wapi. A tollaid hófehérek, míg

a többi pirosszé sárga. Én sírok és erősek az érzéseim, te pedig megértesz engem, habár nem beszélsz. Szóval, mi ketten nem kellene, hogy éljünk a fharok szerint. – Zavartodott, elkeseredett volt, és kínoztta a fájdalom. Morgának még sok mindent meg kellett értenie. Az igazság úgy tornyosult előtte, mint valami jéghegy, amit meg kell másznia.

Sietve felszaladt a második emeletre, átment a hatalmas könyvtáron, és belépett a szobájába a nyomában totyogó Wapival.

Belenézett a tükörbe. – Meg kell halnom! Meghalni! A semmibe veszni, csak azért, mert érzelmeim vannak? De vajon honnan tudták a fharok, hogy más vagyok, mint a többi dakí? Akkor az édesanyám is más, mint a többi gestál? Ez a dolog nem győz meg! – Miközben beszélt, levette magáról neoprén overallját, és felvett egy kényelmes, piros, testhez simuló kötött kezeslábast, hozzá pedig egy bő, füstszerű kapucnis felsőt. Leült az ágyra, közben a strucc tollas fejét simogatta, aki leengedett fejjel, mozdulatlanul tűrte. Visszagondolt Eremia utolsó mondataira: „Én szeretlek. És az, hogy ezt ki mondom, nagyon sokba kerül nekem.”

Ösztönös mozdulattal belemarkolt a tollakba, és fel emelte Wapi fejét, aki a fájdalomtól kinyitotta a csőrét, szeme kigúvadt. – Eremiának fontos vagyok. Ez azt jelenti, hogy neki is vannak érzései. Akkor ő is „hibás”. Én... fertőztem meg!

Abban a pillanatban meghallotta az egész házban felharsanó alkimikus harmóniát. A sinfobassók, amelyek a kupolákon voltak elhelyezve, teljes gőzzel működésbe lendültek. Ez jelezte, hogy a Papnó a laboratóriumban tartózkodik.

A Szél Mágusa kifújta szeméből a haját, és hirtelen mozdulattal felpattant, majd lerohant a lépcsőn, fakép-nél hagyva a félig nyitott csőrű, fél térdre ereszkedett pirosszt.

Amikor a földszintre érkezett, odaállt a panacedarium kis ezüstajtaja elé, megragadta a rézkopogtatót, ami az ajtó közepén helyezkedett el, és bekopogtatott.

– Nyitva van! Bújj be! – Eremia hangja nyugodtan csengett.

Az öreg sámána az üvegtárgyakkal, ampullákkal, krétakőből készült téglékkal teli asztal fölé görnyedt. A kezében a Cademonia Curvata, a tüzes csipesz volt.

– Tényleg szeretsz engem? Én fertőztelek meg, és most más érzéseid vannak, mint annakelőtte, hogy én ide érkeztem a házádba? – próbálkozott a kislány.

– Igen. Ezt nem tagadhatom. De a helyzeten ez mit sem változtat. Neked el kell fogadnod, hogy más vagy, mint a többiek. Emiós nem a te világod. – Eremia, miközben beszélt, nem fordult meg, és szavai mélységes szomorúságról tanúskodtak. Természetesen képtelen volt teljesen megtagadni fhar létét.

– Nem magyaráznád el, miért nem látogatott meg soha az apám? – Morga lábujjhegyen közelített.

– Nem. Majd ő elmondja a többit. – A sámána letette a Cademonia Curvatát egy hatszögletű kőre, és megfordult.

– És az anyukám? Ő adhat további magyarázatot?

– Talán. De most nem társaloghatok veled többet. Be kell fejeznem a Senthia elixírt. Segítesz? – Eremia rezzenéstelen arccal szólt, de szeme tűzpirosan égett.

Morga megértette, hogy a legszívesebben sírva fakadna, de képtelen volt rá. Soha egyetlen könnycsepp sem áztatta az arcát.

Nem szólt semmit, kinyitotta a szekrényt, és kivett öt rózsaszín üvegcsét. – Készen állok, ezeket megtöltöm.

Biztos kézzel megragadta a rondolóhoz erősített csövet, ami egy hatalmas tojás alakú lombik volt, fürtszerű, csavart üvegcsövekkel, és néhányszor belefűjt. Majd rákötötte az egyik fürtot a harsona alakú szerkezetre, a suflióra, és az alkimikus anyag gyorsan cirkulált, megtéve a teljes kört.

– Még sosem gondolkoztál el azon, miért van az, hogy csak mi, fharok isszuk a Senthia elixírt, és az összes láda Aurea Nyosba kerül? – kérdezte a Papnő, kezében tartva az aranyleveleket.

Morga legörbítette a száját, és megrázta a fejét.

– Ezek a nagyon ritka Senthia fának a levelei színtiszta növényi aranyat tartalmaznak. Képesek meggátolni a test öregedését – magyarázta Eremia, és Morga vére megfagyott az ereiben.

– A halhatatlanság formulája? – Azonnal megértette.

– Igen. Ez egy titkos alkimikus eljárás. – A Papnő felszabdalta a leveleket, és beledugdosta az üvegcsékbe. – Egyelőre nagyon hosszú ideig élünk, és én azt tanulmányozom, miként lehetne egy olyan italt létrehozni, ami véglegesen biztosítaná a halhatatlanságot. Remélem, tökéletesen tisztában vagy azzal, hogy amit most halasz, az teljességgel bizalmas információ. De tudnod kell róla. – Eremia fogott négy üvegcsét, kinyitotta a suflio csapját, és az alkimikus folyadék lassan csorogni kezdett. Nagyon gyorsan lezárta az üvegcséket a homályos bronztetővel, és egy vastartályba helyezve őket lepecsételte a Trismonio Velenus ragasztóval. Az ötödik üveget az asztalra helyezte, fogott egy cseppentőt, és felszipantott egy kis olajos anyagot, kinyitotta a száját, és két cseppe a nyelvére eresztett.

– Tessék! Mi, fharok, mindennap két cseppet kell hogy igyunk belőle. Ez megvéd a haláltól. – Eremia kivörösödött szeme Morgát bámulta, aki teljesen nyugodt maradt.

– De te megöregedtél. Akkor a többi fhar is telis-tele van ráncokkal? – A hollófekete hajú kislány megjegyzésére Eremia elmosolyodott.

– Nem. A többi fhar fiatalos külsejű, majdnem mindegyik harmincöt, negyven, maximum ötvenévesnek néz ki. Csak Okradnak, a Nagy Medoniónak van néhány ránca, hatvanhat évét nem tudja eltítkolni. Mindegyikünk ötszáz évvel ezelőtt kezdte el inni a Senthit. Én és az édesapád vagyunk a legfiatalabbak. Azért, hogy az arcunk ne ráncosodjon, hogy megállítsuk az időt, ők a kaplát használják, a vas- és számikus jégmaszkot, azt a jeget, ami nem olvad el soha, és nem fagy el tőle a bőr. Én úgy döntöttem, hogy nem hordom, mert azt szeretném, hogy az idő rányomja bélyegét az arcomra. Nem félek az öregedéstől. – A Papnő magyarázata nem győzte meg Morgát.

– De ha nem használod a kaplát és öregszel, akkor mi értelmel elérni a halhatatlanságot? Te meg akarsz halni? – A kislány kellemetlenül érezte magát, habár tökéletesen értette a beszélgetés jelentőségét. A Papnő éppen a fharok hatalmának titkát készült felfedni előtte, azét a hatalomét, ami Emiós egész bolygóját az uralma alatt tartja. Az u'ndariók, a dakík, a gestálok, az ancillánsok valóban hittek a fharok örök ifjúságában, ezért sosem lázadtak fel a Birodalmi Törvény ellen.

– A kezdetektől itt akartam lakni, távol Aurea Nyostól, és a többi fhar beleegyezett. Mint tudod, számos varázslatos növény termesztésével foglalkozom, és nélkülem nem tudnák elkészíteni az italokat és főzeteket,

amik lehetővé teszik, hogy ilyen sokáig éljenek. – Eremia fogott két Cromato gyapotból készült gézlapot, és megtörölgette vele a szemét, ami ettől ismét tisztán ragyogott.

– Akkor te becsapod a többi fhart! Te nem akarsz halhatatlan lenni! – Morga az asztalra támaszkodott, és végignézett a panacedariumban található tárgyakon. Egy furcsa érzés kerítette hatalmába: Eremia lázadó lenne?

– Igen. Becsapom őket. És te ezért vagy itt. A szüleid tudták, hogy számíthatnak rám. Habár továbbra is az örök élet elixírjének a formuláját keresem, azt hiszem, hogy egyáltalán nem helyes Emiós népét egoizmusunk érdekében kihasználni. A fharok a halhatatlanságot akarják, és egyáltalán nem érdekli őket a többi ember. Egyetlen dologtól félnek: hogy olyan gyerekek szülessenek, akik másmilyenek, és ez veszélyeztetheti a hatalmukat. Érted már, mire akarok kilyukadni? – A Fehér Papnő hangja elvékonyodott, szinte metsző lett.

– Tehát én szerencsés vagyok. Ezért mentettek meg. Hogy segítsék neked? – Morga természetének ereje, eszessége, életkedve arra sarkallta a sámánát, hogy cselekedjen.

– Nem csak nekem fogsz segíteni. Hanem Emiós egész népének. Te veszélyt jelentesz a fharoknak. Te tökéletlen vagy!!! – Eremia úgy ejtette ki a szót, mintha tört döftek volna a szívébe.

– TÖKÉLETLEN? – kiáltott fel a kislány.

– Igen. Most már eleget tudsz. Beszélhetsz a szüleiddel. Egyedül ők dönthetik el, mit kezdenek az életeddel. – A sámána megérintette a homloka közepén található vörös kumkumot, majd hátat fordított.

– Ezért jönnek ide? El akarnak vinni? – Morga már nem tudta, mit gondoljon.

– A szél beszélt hozzád, valami súlyos dolog van készlőben. Én is várom, hogy megtudjam, mit tartogat nekünk a sors. Most menj aludni, nehéz napok várnak rád! – Eremia tovább foglalatoskodott a szokásos kotyvalékkal, bekapcsolta a Bocca Flammát, a sőtőt, amiben az alkimikus anyagokat felmelegítette, és belerakott egy Aloe Fasciosával teli tálkát.

A kislány elhagyta a panacedariumot, és felfelé bandukolva a lépcsőn, a nagy üvegablakra bámult, ami a kertre nézett: az éjszaka beborította az eget, és a sötétség a szívébe is befészkelte magát. Érezte, hogy a sötétség, a homály, amit annyira szeretett magába szippantani, most olyan volt, mint az Orhántó-óceán.

Amikor a szobájába ért, látta, hogy Wapi elszenderedett, és nem ment ki meleg menedékébe, a többi pirosszhoz Eremia rétlére.

A strucc nehéz teste elfoglalta a szoba nagy részét, mlg nyaka és feje az ágy puha matracán nyugodott.

Morga átmászott rajta anélkül, hogy felébresztette volna. Odakuporodott melléje, és átölelte hófehér, puha tollas fejét, majd lehunyta a szemét, abban a reményben, hogy elalszik, miközben a sinfobassók az alkimikus harmóniát zengték. A Négyszög Inga hajnali hármát ütött, és a Fehér Papnő házának gyertyái egyszerre kialudtak. Csak a panacedarium maradt kivilágítva, Eremia nem pihent le egyetlen percre sem. Az árunak el kellett készülnie, és az idő szorított. Kezdetét vette az ismeretlen végzet.

2.

A gestál könnyei

Virágzó évszak – az 500. esztendő 4. napja

Hőmérséklet: 5 fok

Elfeketedett Fehér Hold,

nappal Vörös Hold

A nap sugarai, amiket elhomályosított egy fehér felhőgomolyag, besurrantak Morga szobájának ablakán, és megvilágították borzas haját. Reggel hét óra volt, és a két nappali hold már előre jelezte a váratlan klímaváltozást. Az Inveria évszak, amikor a jég majd elborítja Emióst, megnehezítve az életet, már a kapuban kopogtatott.

Morga az ágyon feküdt, kinyújtotta elgémberedett kezét, hogy megérintse Wapi puha tollazatát. De a pirossz már a többi strucc társaságát élvezte a széles réten, a Fehér Papnő háza mellett.

A kislány felemelte fejét, megdörzsölte a szemét, és ásítva kinézett az ablakon.

– Az égből érkezik majd szokás szerint, repülő hirtőjén. Erősen átölelem, és az illata békés hullámként fog elárasztani – tűnődött, maga elé képzelve édesanyja arcát.

Kék szemében fény csillant, kérdéseire pontos válaszokat várt, és ebben Animea iránt érzett szeretete sem állíthatja meg.

Kipattant az ágyból, sietve magára húzta neoprén kezeslábasát, ami körbeölelte karcsú és arányos testét, majd felhúzta vízhatlan csizmáját, és erősen megkötötte a cipőfűzőit.

Ki akart menni a szabadba, hogy lássa a tűzpiros vadria érkezését, és ott várhassa édesanyját a kolostorban. Tárt karokkal akarta fogadni, hogy érezze a simogatását, amit már oly régóta nélkülözött. A Szél Mágusa szeretetre vágyott.

– Tökéletlen vagyok! De miért? – Agyában szinte vérző sebként lüktetett az érzés, hogy ő más, mint a többiek. Olyan volt, mint valami soha be nem gyógyuló, kitörölhetetlen seb, amit még a Quebulas Ferma borostyán sem enyhíthet.

Leszaladt a lépcsőn. A candita, a reggeli rostos ital illata, a konyha felől áradva jelezte, hogy kész a reggeli. Hangosan szólította Eremiát, de a Papnő nem válaszolt. Nem volt a panacedariumban, ugyanis a sinfobassók nem mozdultak, hallgattak.

Belépett az első emeleti szalonba, abban a hitben, hogy ott találja. Körbenézett, és a négyszögletű asztalon meglátta a Cantaria Soliával teli csészét, az energiadús kék tejet, egy pohár candita facsart levét, és mellette egy teli kosár Rosa kenyeret, ami a Nepeta Cataria fűszereitől illatozott.

Beleszippantott a levegőbe, és megmozgatta ujjait, hogy érzékelje az energiát; a feszültség igen nagy volt, annyira, hogy a gyertyák lángja hol kialudt, hol meggyulladt.

Megragadta a csészét, ivott két kortyot, és sietve elrágcsált egy szelet kenyeret, de csak nagy nehezen sikerült

lenyelnie: gyomra összeszorult. A facsart léhez hozzá sem nyúlt.

– Hová tűnhetett? – gondolta magában, megtörölve a száját.

Fülett, majd meghallotta a nyikorgó hangot a legfelső emeletről.

Sietve felszaladt az emeletre, és megállt a lépcsőfordulóban, ami az extanima helyiségéhez vezetett, a Papnő hálósobájába. Az ajtó zárva volt, és a felfelé álló falevél alakú kilincs azt jelezte, hogy Eremia nem akarja, hogy zavarják. Valószínűleg belemerült a biomágikus kádba, fhar szokás szerint naponta egyszer. A kádban található gőz egészségesen tartotta a testet, és regenerálta a sejteket. Ez egyike volt azon folyamatoknak, amiket az Élet Mesterei azért alkalmaztak, hogy halhatatlanok maradhassanak.

– Biztosan az apámnak is van egy! – A gondolat mosolyt csalt az arcára. Annak ellenére, hogy haragudott rá, mert még soha nem látta, úgy érezte, egy kicsit azért ismeri. Majd a búskomorság kiült szeplőkkel pöttyözött arcára: Morga feltétlenül tudni akart mindent a születésével kapcsolatban.

Lehajtott fejjel ismét lekullogott a lépcsőn, de az ösztöne arra készítette, hogy megforduljon. Furcsa módon valamiért úgy érezte, a szemközti fal vonzza. A falon volt egy háromszög alakú, sötétbarna ajtó. Morga még soha nem lépett át rajta, és fogalma sem volt, mi lehet a kis helyiségben. Eremia mindig ködösen fogalmazott ezzel kapcsolatban. Szerinte csak egy jelentéktelen kis kamra. A kislány megnézte a zárat: kerek volt, középen egy kis lyukkal.

Félig lehunyta a szemét, és egy feneketlen üresség zárta le elméjét. Az ajtó látványa olyan volt, mint valami

varázslat. Az érzés megzavarta, mert a 12 év alatt soha nem vágyott még arra, hogy bemenjen oda. Mélyeket lélegzett, majd megrázta a fejét, és arra gondolt, hogy az édesanyja iránti vágy biztosan elvette az eszét.

– Micsoda butaság! Semmi érdekes nem lehet ebben a sufniiban – gondolta, a szája szélét harapdálva.

Végül ugrándozva lement a földszintre, kiment a kolostorból, háta mögött hagyva a háromszögletű ajtó rejtélyét.

A párás levegő változóban volt. Tudta, hogy még az este folyamán a hőmérséklet nulla fok alá csökken, és a szökőkút is befagy majd. A csacsogó víz hangja megnyugtatta háborgó szívét. Neoprén ruhájában, amely megvédte őt a hidegtől és a melegtől egyaránt, nagy komolyan lekuporodott a csodálatos ezüstsobrok egyikére, amely a kert pázsitját díszítette.

Egy fura hang azonban arra készítette, hogy felpattanjon. Wapi kereste, a lány hármat fütytyentve válaszolt, a szokásos hívó hanggal.

A pirossz kinyújtotta lábait, és esetenül szaladni kezdett a kolostor felé. Hanyatt-homlok rohant, ott hagyva a többi struccot, akik még a Virágzó évszak utolsó napjának napsugarait élvezték.

– Wapi, drága kis naplopóm! Gyere ide hozzám! Túlságosan izgatott vagyok ma reggel.

Az óriás strucc a kislány fejéhez dörgölte csőrét, és gyerekes hangon gőgicsélt.

Wapi hófehér tolla és Morga hollófekete haja táncra perdült. A szél megérkezett. Nyugat felől fúj, és befészkelte magát Samhar hatalmas fáinak levelei közé. Még a Quercus Alba göcsörtös ágai is hajladozva vibráltak.

Morga kiegyenesedett, behunyta a szemét, és lassan körbefordulva a levegőbe szaglászott, hogy magához vonzza a szél mágikus erejét.

– Nemsokára megérkezik. Az édesanyám hamarosan itt lesz. A légáramlatok tele vannak elektromos töltéssel. A vadria már a közelben jár.

Wapi előrenyújtotta a nyakát, óriási szürke szeme kigúvadt, fél lábon egyensúlyozott.

– Készen állsz? – Eremia hangja mintha a semmiből csattant volna fel, és belekeveredett a szél zúgásába.

– Jó reggelt! Már kerestelek a hálósobában. De amikor az extanimában tartózkodsz, tudom, hogy pihensz. Láttam, hogy a kilincs felfelé áll – jelentette ki Morgia, és hirtelen az ajtó felé fordult.

– A biomágikus kádban feküdtem a napi gőzadagom miatt. Mint tudod, ezt nem hanyagolhatom el. Voltaképpen jól érzem magam, de ma és holnap nagy nyugalomra lesz szükségem. Te is tanuld meg féken tartani a különféle lelkiállapotokat! – A Papnő elrendezte hosszú, fehér ruhájának redőit, ősoleg arcán nem tükröződött érzelem.

– Nem vetted fel a kaplát. Meg akarod mutatni az arcodat Sasimának és Mesianak is? – tudakolta Morgia.

– Igen. Itt az idő, hogy ők is megismerjék az arcomat. Sasima édesanyád jó barátnője, és biztosan tudom, hogy Mesia is nagyon megbízható. Ők sosem árulnák el Animeát. – Eremia szavai meglepték a kislányt, aki azon morfondírozott, milyen lehet egy ancelláns. Mesiát még soha nem látta, Sasimát azonban pici kora óta ismerte, mert mindig ő kísérte el az édesanyját.

A Papnő felsóhajtott, és távolba meredő tekintettel a kolostor oszlopaihoz lépett, idegesen babrálva egy apró aranszőget és egy zöld bronzkulcsot, amik a jobb csuklóján lévő karkötőn fityegtek. Ezt a mozdulatot Morgia jól ismerte. Eremia akkor piszkálta a szőget és a kulcsot, amikor felettébb feszült volt.

– Mindent megkérdezek az édesanyámtól. Nem akarok több titkot – közölte a kislány halkán.

Eremia nem válaszolt, de tovább játszadozott a mütyürökkel, mialatt az obolio tőle nem messze lebegett.

A szél felerősödött, felkavarta a port és a kavicsot. Emiós földjének illata savas és vastartalmú volt. Szúrós, mint a Tökéletlen Gyermekek szívében lakozó fájdalom.

Morga ismét az égre pillantott. – Vajon miért érzem mindig azt, hogy valami hiányzik? Az a sárga nap sosem fogja melengetni a bőrömet. A holdak pedig nyugtalanná tesznek, főleg a fehér hold, amikor elsötétedik. A vörös hold pedig olyan, mintha mindjárt fel akarna robbanni.

– Amikor ilyen a két hold, táncra akarunk perdülni. Azt gondolom, hogy az u'ndariók és a dakík ünnepelnek – válaszolta Eremia, és az obolio második rekeszéből kivett egy Galanga Marfica fiolát, ami a fehér színű, energiadús levét tartalmazta. Tett egy cseppet a szájába, majd átadta a fiolát a kislánynak.

– Igen, tudom, már máskor is elmagyaráztad, hogy a három hold körforgása okozza az évszakok és a kedélyállapot váltakozását. De nekem most semmi kedvem táncolni. Ez az égbolt nem tetszik. Ki tudja, létezik-e másmilyen is – jelentette ki nyűgösen a kislány, miközben ő is ivott egy cseppet a Galanga Marfica levéből.

A Papnő megfordult. – Talán egy napon megláthatsz egy másik égszínkép égboltot is, ahol csodálatosan süt a nap, éjszaka pedig egyetlen ezüstös hold világít.

Morga megragadta a gézruha egyik szegélyét. – Valóban létezik ilyen égbolt? Te láttad? Hol?

– Egy másik életben. De talán csak álom volt. – Eremia válasza félbeszakadt, és az ifjú mágusnak nem volt ideje egyebet kérdezni. Ugyanis fenn a magasban, a felhők közül előbukkant a vadria, amit nyolc fekete színű, hosszú

és vékony csőrű, erős szárnyú cicobía húzott. Emiós gólyái hatalmas sebességgel közeledtek a ház felé.

– Itt a vörös hintó. Állj mellém, és fogadd anyádat! – A Papnő kezével végigsimította kopasz fejét, és a kumkumot megérintve felnézett a magasba.

A cicobiák hosszú lábukat kinyújtva, puhán földet értek, és a hintó a kolostor kapuja előtt megállt. A négy kerék lefékezett a köveken, a gőz előtört a Solmo alkimikus motor meghajtású hajtóműjéből, amit a vadria hátsó részébe szereltek.

A fenséges hintó tetején egy kristálygömb magasodott, melyben fekete láng lobogott. Amikor a tűz kihunyt, a nagy ajtó kitárult, és elsőként Mesia szállt ki belőle. Az ifjú ancelláns magas volt és vékony, és ugyanolyan kopasz, mint Eremia. Szája keskeny és lila volt. Halvány rózsaszínű szeme, mint két rózsakvarc kő, ragyogott. Lassan elindult feléjük, lila fátyolruhája körülötte lebegett. Utat tört magának a cicobiák között, akik már leheveredtek, hogy kipihenjék fáradalmas útjukat. – Mély tisztelettel üdvözöllek, Fehér Papnő! Nagy megtiszteltetés számomra, hogy a kaplád nélkül láthatlak. Ilyen bölcs és ráncos arc méltó a tiszteletre. Arcod bizonyítja az idő múlását, amit egyetlen fhar sem ismer el. Örömmel üdvözlöm az ifjú Morgát is, akiről már oly sokat hallottam. Nagyra értékelem a vendégszereteteidet. Amit látni és hallani fogok, az agyamba vésődik, soha senki nem tépheti ki az emléket. Békében utaztam a vadriában, és Serunte fhar engedelmével lemondtam a spilongámról. Azért vagyok itt, hogy a gestálokat szolgáljam, és ellenőrizsem az árut.

Eremia barátságosan intett, és Mesia lehajtott fejjel, tisztelettudóan meghajolva válaszolt. Lehet, hogy az ancelláns meglepődött Eremia arcától, mivel ő volt az

egyetlen fhar, aki titokban öregedett, de Morga is meglepődött Mesia furcsa látványától. A kislánynak tátva maradt a szája, és merev tekintettel bámulta az ancilláns rózsaszín szemét és lila száját. Azonnal megértette, hogy Mesia tökéletesen tisztában van ennek a találkozóknak a jelentőségével, amely Serunte akaratából történik. A látogatás nem kizárólag az Aloe Fasciosa elixír és a Lila Gyökerek szállításáról szólt, az utazás valódi célja inkább ő, Morga volt, a Tökéletlen!

Mesia a hintó felé fordulva segített Sasimának kiszállni. A gestál végigsimította szőke haját, amit apró kristálymargaréták díszítettek, megigazgatta smaragd-zöld ruháját, és elindult Eremia felé. – Milyen boldog vagyok, hogy kaplá nélkül csodálhatlak! Ha Emiós népe így látna, megértené a többi fhar hamis voltát.

A Fehér Papnő mosolyogva sietett elébe, a gőzt köpködő obolio követte. – Reménykedve vártalak, és készen állok, hogy otthonomban üdvözljelek benneteket. Ami pedig ráncos arcomat illeti, úgy vélem, az igazság napja már nincs messze. Mindenki megtudja, ami ma még titok – állította határozottan.

Sasima azonnal Morgára tekintett, aki a kolostor oszlopánál állt peckesen.

– Megnőttél. Nagyon szép vagy. De a szemed aggodalmat sugároz. Nyugodj meg, édesanyád itt van!

A kislánynak elállt a lélegzete, és egyetlen hangot sem tudott kinyögni. Jól ismerte Sasimát, tudta, hogy nagyon kötődik az édesanyjához. A két gestál már régóta jó barátnő. Sasima negyvenkilenc éves volt, és Hamalios kolostorában szerzett tapasztalatai nagyon hasznosnak bizonyultak. Morga türelmetlenül bámulta a vadria ajtaját.

Ekkor az ancilláns, Mesia ismét a hintó felé fordult, és kezét Animeának nyújtotta, aki emelt fővel lépett elő.

Csodaszép volt. Hófehér bőr, ragyogó arc, hosszú fekete haját pedig három gyémántliliom fogta össze. Hatalmas sötét szemét a leányára szegezte. Halványkék, mesterien hímzett ruhája elrejtette tökéletes alakját: arca a gyermeke iránt érzett mérhetetlen szeretetét tükrözte.

– Morga, édes kicsikém! – Hangja elcsuklott a meghatottságtól, és nyílvesszőként ütötte szíven a kislányt.

– Mama... mama! – Odarohant hozzá és boldogan átölelte. Szorosan odabújt ahhoz az asszonyhoz, aki életet adott neki. Anyja illata elkábította, és még Emiós szürke égboltja is oly kéknak tűnt, mint Animea ruhája. Égszínkéknak, mint az égbolt, amelyről Eremia beszélt. A szél elállt.

Simogatások, puszik, tekintetek követték egymást, amelyek minden szónál ékeesebben szóltak.

– Milyen nagyra nőttél! Gyönyörű vagy! – Animea megszorította Morga kezét, és elbűvölten bámulta, mint ha a természet csodáját látná benne.

– Túl sok idő telt el. Ne hagyj magamra többet! Szükségem van rád! – A szeretet és anyja utáni vágya erősebb volt, mint a harag, amit Morga legbelül érzett.

– Nekem is szükségem van rád. Te vagy az életem. – Animea ajkai lágyan hozzáérték a kislány homlokához, aki átadta magát a szeretgetésnek.

Eremia megköszöri a torkát: – Magatokra hagyunk benneteket. Sok mindenről kell beszélgetek. Mi bemegyünk a házba.

Animea köszönetet mondott, de észrevette, hogy a Papnő tekintete megváltozott. Halkan azt mondta: – Nagyon sokat köszönhetek neked a nagylelkűségedért és a türelmedért.

– Később, amikor befejezted a lánnyal való beszélgetést, nem biztos, hogy ugyanezen a véleményen leszel. – A Papnő válasza szárazan és tisztán csengett.

Sasima megértette, hogy a helyzet bonyolultabb, mint gondolták, és Animeához fordulva figyelmeztette, hogy csupán két óra áll rendelkezésükre, utána vissza kell térniük Hamalios kolostorába.

Morga édesanyja bólintott, fogta a kislányt, és kézen fogva elsétáltak a kert felé, amely rétre vezetett, a pirosszok lakhelye felé. Wapi kinyújtotta a nyakát, és lekuporodott a kolostor szökőkútja mellé, hogy onnan ellenőrizze a hiú cicobíákat, akik a csőrükkel tisztogatták tollazatukat.

– Valami nagyon fontosat kell kérdeznem. – Morga leült a tíz igen ritka Senthia fák egyikének a tövébe.

Animea homlokát ráncolva azt kérdezte: – Fontosat?

– Tudom, ki az apám. De most tudni akarom az igazat! El kell mondanod, miért nem látogatott meg soha. Miért vagyok itt elkülönítve mindenkitől, a világtól elzártan. – A kislány hatalmas kék szemével kérdőn nézett anyjára.

A gestál odahajolt hozzá, arca feszült volt, a szája anynyira kiszáradt, hogy képtelen volt megszólalni. Zihálva kérdezte: – Eremia árulta el, ki az apád?

– Persze. Ki más? Megengedte, hogy elolvassam a ciodalóban található üzenetet, és érkezésed bejelentése teljesen nyilvánvaló volt. Ő engedte meg, hogy ellátogass hozzá. Az üzenetet nem írta alá Smartika pramágus, ami annyit jelent, hogy az apám parancsolhat neked. Mindent eldönthet, amit csak akar! – Morga hangja szenvedélyesen csengett.

– Igen, Serunte az apád. Ő egy nagy hatalmú fhar. Szerettem volna elmondani neked, de túl kicsi voltál. Valóban

neki köszönhetem, hogy most meglátogathattalak. Édesapád döntése talán erős visszhangot válthat ki. Sokat kockáztatott azzal, hogy én láthassalak. Szeret téged...

– Animeának ideje sem volt, hogy befejezze a mondatot.

– Szeret? Hogy mondatsz ilyet? – Morga felpattant.

Édesanyja kezét arcához emelte, és a könnycseppek esőként árasztották el az arcát. – Nem lett volna szabad... Nem kellett volna, hogy...

– Nem kellett volna megszületnem! Nem maradhatam volna életben! Ugye, ezt akarod mondani? – A kislány szavai nyílvesszőként repültek. Animea zokogva rázta a fejét. Morga nem akarta, hogy szenvedjen, de képtelen volt magában tartani a haragját.

– Tudom! Tökéletlen vagyok! De ez mit jelent? Mondd el, mama, kérlek, áruld már el! – És ezen a ponton az ő arca is könnyben fürdött.

– Szerелемgyerek vagy. Igaz szerelemből születél. Apáddal szerelmesek vagyunk egymásba, amit a Birodalmi Törvény tilt. Egyetlen dakí sem jöhet így világra. Édesapád megmentett téged. Érted? – Animea a földre omlott, hátát a fa törzsének támasztotta, és az értékes aranyszínű levelek visszatükröződtek elkeseredett szemében.

Morga szorosan átölelte, megsimogatta és finoman megpusztilgatta az arcát. – Soha nem élhetek teljes életet. A szerelmetek miatt kénytelen leszek örökre itt maradni. Miért kell szenvednünk?

– Nem igaz. Majd találunk valami megoldást. De hidd el, ha a többi fhar rájön arra, hogy te itt élsz, az mind-egyikőnk számára tragédia lenne. – A gestál az életét adta volna Morgáért, hogy kiszakítsa a magányból. El szeretne volna magyarázni a fharok egyéb titkait, de nem tehetette. A teljes igazságot Serunténak kellett elmondania.

– Akkor tényleg igaz, amit Eremia állít: veszélyt jelentek Emiósnak. De nem értem. Miben különbözöm a többi dakítól? – Morga tovább akadékoskodott, az érzékszervei sokkal kifinomultabban működtek: érezte a köveket és a port, a szelet és a fákat, amik mind vele voltak.

– Te vagy a fharok bukásának a bizonyítéka. Majd édesapád elmagyarázza. Én nem tehetem. Hidd el! Nekem is nehéz volt elfogadnom, hogy elszakítottak tőled. Nagyon szenvedek attól, hogy nem lehets velem. Vigyáznom kell arra, miként viselkedem. Nem sírhatok nyilvánosan. Nem élhetek az apáddal. A fharok Őrszei ellenőrzés alatt tartják Hamalios kolostorát – magyarázta könnyeivel küszködve.

– Az Őrszemek... átkozott kémek! De hogy néznek ki? – kérdezte kíváncsiskodva az ifjú Szél Mágusa.

– A fharok alkották őket és valós lények. Szó nélkül követik a parancsaikat. Külsőre nem visszataszítóak, egyszerűen csak testetlenek – mesélte Animea, Morga pedig elragadtatottan hallgatta.

– Nincs testük? Miként lehetséges ez? – kérdezte egyre meglepettebben.

– Hosszú, csillogó anyagok borítják őket, az arcuk és a kezük füstből van. Gőzből és energiából álló lények. Az egyetlen feltűnő dolog a szemük: zöld és világító. Képesek átmenni a falon, bűvös teremtmények, akik nem a kedvességükről híresek. – Édesanyja elmosolyodott Morga mókás arca láttán.

– És ők ellenőrzik az összes gestált és ancellánst? – tudakolta nyugtalanul.

– Igen. Segítenek Smartika pramágusnak, hogy mindenki betartsa a szabályokat. Egyszóval ők a fharok kémjei. – Ezen a ponton Animea még jobban elszomorodott.

– Mesélj még, mama! Mesélj! – kérlelte őt a szél ifjú mágusa.

– A gestálok nem nevelhetik gyermekeiket. A dakík nem ismerik saját édesanyjukat, és azt sem tudják, ki az apjuk. Mindannyian „hasznosan tökéletesek” vagyunk – folytatta Animea.

– Hasznosan tökéletesek? De milyen szabályok ezek? Miként lehet nem szeretni a saját gyermekünket? – Morga természetesen beszélt olyan dolgokról, ami egy dakínak még álmában sem jutott volna eszébe.

– Nos, tudod, te másmilyen vagy. Te képes vagy szeretni. Vannak érzéseid. És pontosan ez az, amit a fharok nem akarnak. – Az asszony zaklatottan beszélt, nem tudta, miként magyarázza meg a Birodalmi Törvény elképesztő szabályát, amit rájuk kényszerítettek.

– De hiszen te is szeretsz! És azt állítod, hogy apám is szeret. Pedig ő egy fhar, és nem lenne szabad, hogy érzései legyenek. – Morga érezte, hogy a vére zajló folyóként szétárad az ereiben. Miközben beszélt, eszébe jutottak Eremia szeretetteljes szavai, amiket előző este oly nehezen öntött szavakba. Ekkor megértette, hogy a fharokban ezek az érzések igenis léteznek. A valóságot az Élet Mesterei mágikus technikájukkal cinikusan elnyomják.

– Kislányom, kérdéseid számomra kínszenvedést okoznak. Nem tudom megváltoztatni a valóságot, és csak egy dolgot kérek tőled, hogy bízzál bennem, és tiszteld apádat! Az idő majd segít megérteni a dolgokat. – A gestál zsebkenőjével, amit a kezében szorongatott, letörölte a könnyeit.

– Holnap ellátogat ide. Életemben először találkozom vele, és nem tudom, mire számítsak. Elvisz innen? Be-dob az Orhántó-óceánba? Odavet a vadállatok elé, akik a Sziklás-Kozmogóniában élnek? – A kislány rettenetes kétségei még inkább megrázták Animeát.

– Ugyan, miket mondasz? Édesapád imád téged! Biztos vagyok benne, hogy beszélni fog veled, és akkor te is megérted, ami mostanáig nem fért a fejedbe. Ígérd meg, hogy engedelmeskedsz neki! – Megsimogatta a kezét, mintha valami drága kincset szorongatna.

Morga nem mozdult, elgondolkodott. Egy hideg fuvalat szétborzolta haját, arca fagyos maradt. – Milyen a többi gyerek, aki a Briosa kolónián él?

– Olyan dakík, mint te. Csakhogy belőlük u'ndariók, gestálok vagy ancellánsok lesznek. A sorsuk születésüktől fogva meg van pecsételve.

– És én? – tudakolta Morga elkerekedett szemmel.

– Te a Szél Mágusa vagy, egyedülálló dakí. Szép vagy, és ha a Briosa kolónián élnél, akkor a jövődöbeli gestálok közé kerültél volna, akárcsak én. Tudod, még emlékszem arra a versre, amit néhány évvel ezelőtt írtál. Az elejét kívülről fújom, édesapádat is szíven ütötte: *A szél fúj, s megváltoztatja a dolgokat, még a kövek is rózsává változnak.* – Animea ismét homlokon csókolta.

– Mikor láthatlak újra? Csak újabb két év elteltével?

– Morga még mindig félt attól, hogy elhagyják.

– Fogalmam sincs, mi lesz a sorsom. Várom, hogy édesapád közölje velem, mit tegyek, de nekünk sem könnyű. Általában titokban tudunk találkozni, Mesia és Sasima segítségének köszönhetően, de mindig csak rövid időre. Ők mindent tudnak. Segítenek nekem, és elterelik az Őrszemek figyelmét, akik így néhány percig nem követnek. Képzeld, Mesiának és Sasimának is születetek gyermekei, de még csak azt sem tudják, mi a nevük. Szomorú dolog, amit mesélek. Eremiának igaza van. Te veszélyt jelentesz a fharok számára. Ha a többi dakí és u'ndario ismerné a történetünket, rettenetes dolog történne.

Animea belenyúlt a ruhája belső zsebébe, és egy csepp alakú drágakövet mutatott fel.

– Tessék! Ez egy felettébb ritka glibine. Emiós bolygóján igen kevés akad belőle. Piros tűzben ragyog, mint a szerelem. Ez egy aprócska ajándék, amit szeretnék itt hagyni neked.

Morga ráemelte tekintetét, nagy szeme elkerekedett, és a drágakő csillogása megvilágította az arcát. – Milyen csodálatos! Ez egy varázskő?

– Tudod jól, hogy én nem használlok varázslatot. Te azonban, ki tudja, milyen alkímiákat találsz majd ki. Te a Szél Mágusa vagy, és Eremia jó tanárod volt. – Édesanyja beletekerte a glibinét könnyáztatta zsebkendőjébe, és átadta neki.

Az ölelés ismét egyesítette őket. A szeretetteljes pilanatok a vége felé jártak, az idő szorított, a gestálnak indulnia kellett. Együtt sétáltak vissza a házhoz. Wapi kíváncsi tekintettel figyelte érkezésüket.

A sinfobassók pörögtek és zenéltek. Eremia a panace-dariumban tartózkodott, és bezárta az ajtót. Az első emeletről beszédfoszlányok hallatszottak, Sasima és Mesia a nagy vörös szalon kényelmes karosszékeiben ücsörögve beszélgetett.

– Itt vagytok. Nagyszerű! Eremia a laboratóriumban van, éppen most zárja le az Aloe Fasciosa tégelyeket, és remélem, nem lesz gond a Lila Gyökerek ládákba pakolásával sem. – Az ancelláns felállt, és néhány lépésre megállt Morgától.

A kislány mereven nézett rá. Rózsaszín szeme zavarba ejtő volt, de Mesia egyáltalán nem tűnt gonosznak.

Animea észrevette lánya meglepettségét, és finoman megmagyarázta, hogy Mesia jó barátnő, olyan ancelláns, aki tud titkot tartani, ugyanúgy, mint Sasima.

– Ne félj! Én tisztelem édesanyádat, és tudom, hogy te sem fogsz neki csalódást okozni. – A szavak súlya érezte Morgával mássága terhét.

– Én vagyok az egyetlen Tökéletlen Emióson? – kérdezte hirtelen.

Animea a szívéhez szorította jobb kezét, és úgy érezte, menten elájul. Sasima felkelt a karosszékből, odalépett mellé, miközben az ancilláns lesütötte a szemét. Nekik Eremia már elmesélte, hogy Morga tud apja kilétéről.

– A Fehér Papnő az igazat mondta. Légy még egy kis türelemmel, és sok mindenre fény derül majd! Serunte nem akarja, hogy bajod essék. – Sasima átölelte Animeát, aki elboruló tekintettel nézett, és képtelen volt megszólalni fájdalmában.

Sasima a kislány felé fordulva határozott, szenvtelen hangon folytatta: – Egy fhar és egy gestál gyermeke vagy, mint mi mindannyian. Mint az összes többi dakí. De egyikünk sem született szerelemből. Animea és Serunte azonban valóban szereti egymást. Ezért születél érzelmekkel és érzékenységgel megáldva, ami tilos, mert tökéletlennek és kártékónynak ítélik az Élet Mesterei. Ne érezd úgy, hogy elutasítanak. Képes vagy használni a szél varázslatát, ami egyikünkben sincs meg. Édesanyád szeret téged, és mi is... – A gestál nem fejezhette be a mondatot, mert Morga félbeszakította.

– Szeret? Talán igen. De már nem bírom tovább, hogy mindenkitől távol éljek. Nincs senkim. Sőt, az egyetlen barátom Wapi, egy pirossz, aki igazán szeret engem – jelentette ki, és két ujjával eloltotta az egyik gyertya lángját.

A sinfobassók alkimikus zenéje hirtelen elhallgatott. Eremia jelent meg Morga háta mögött.

– Nem vagy egyedül Wapival. Én egyáltalán nem számítok neked? – A Papnő igencsak megbántódott, és egyetlen heves mozdulattal félretolta az őt követő oboliót.

– Én nem azt akartam mondani... – csendesedett el a kislány.

– Tökéletesen megértjük a félelmeidet és a kétségeidet. De te felfogtad azt, hogy mi csak téged védelmezzünk? Édesanyád nagyon sokat kockáztat azzal, hogy ellátogat ide. – Eremia szenvedett, és ez az érzés több száz évvel ezelőtti énjére emlékeztette. Újra érezte az élet ízét, amit már oly régóta elfelejtett.

Az ancilláns odalépett Morgához, és végtelenül szomorúan azt mondta: – Én annyira szerettem volna gyereket, de az adottságaim miatt erre sosem lesz lehetőség. Mi, ancillánsok, ugyanúgy, mint az u'ndariók, fogamzásképtelenek vagyunk. Mi csak arra teremtettünk, hogy vigyázzuk és szolgáljuk a gestálokat. A fharok Birodalmi Törvénye ezt parancsolja.

Sasima és Animea szorosan átölelte egymást. Morga megértette, hogy a kinti világ, a Fehér Papnő házától távol, nehéz, cinikus és kegyetlen. Zavarodottan és fájdalmasan széttárta a karját. – Emiós tehát egy olyan világ, ahol nincs helye a szerelemnek. Semmilyen mágia, semmilyen alkímia nem tudja ezt megváltoztatni?

De erre a kérdésre sem édesanyja, sem Mesia, sem Sasima nem tudott válaszolni.

– Ne nehezítsd meg a dolgot! Fogd vissza az érzéseidet, és használd a meditációs technikát, amit tanítottam neked. Ügyes vagy. Képes arra, hogy meghalld és megértsd a természet erőit. – Eremia öklével a négyszögletű asztalra csapott, és közben a kis aranyzőg leszakadt a karkötőjéről.

Csak Morga vette észre, és felvette. De nem volt ideje visszaadni, mert a Papnő figyelmét Mesia vonta el.

– Eremia, ha minden készen áll, akkor mi mehetünk – fejezte be az ancelláns.

Az öreg fhar előresietett. A panacedarium ajtaja előtt az áru már készen állt. Mesia elkezdte behordani a vadriába az Aloe Fasciosa tégelyeket, Sasima megragadta a Lila Gyökerekkel teliládát, vigyázva arra, nehogy összepiszkolja szép, smaragdzöld ruháját, és követte őt a kolostoron át.

Morga elrakta neoprén kezeslábasának zsebébe az aranyszöveget, és amikor Animeát átölelte, könnyörögve kérlelte: – Kérlek, mama, maradj itt! Nem akarok egyedül szembenézni az... – De nem tudta kimondani az „apa” szót.

– Drága csillagom, tudod, hogy nem tehetem. – Animea könnyező szemekkel szállt be a hintóba. Solmo hajtóművei beindultak, majd a nyolc cicobía kitárta szárnyát, és elrepült a szürkés égbolt felé.

A Szél Mágusa ott maradt, kezében a zsebkendővel, amit átítattak édesanyja könnyei. Megszorította a glibinét, és fogát csikorgatva mormolta: – Mama, már megint elhagytál! Nem bírok élni nélküled!

Eremia jól hallotta a mondatot, és a kislány vállára tette a kezét: – Erősnek kell lenned! Olyan erősnek, mint a göcsörtös fák. Még nagyon fiatal vagy, és olyan energiát birtokolsz, amit nem lehet kioltani. Megérted a szelet, és még nagyon sokáig beszél majd hozzád az ég.

A vadria egy kicsi piros ponttá zsugorodott, majd eltűnt a felhők között, füstcsíkot hagyva maga után.

Wapi odatipegett, és a csőrével megütögette a kislány vállát.

Morga majdnem kibillent az egyensúlyából. – Mit művelsz? Érzed a holdak befolyását? Hagyd abba! Most semmi kedvem játszózni veled. Menj a mezőre, és játssz a struccbarátaiddal!

Ingerlékenyen, dühösen, szétzilált idegekkel berohant a házba, felszaladt a lépcsőn, és bezárkózott a szobájába.

Eremia megsimogatta Wapit, és csak állt, a horizontot bámulva. A nap nagyon sápadtan sütött, a vörös hold, mint valami csillag, ragyogott, és a fehér hold már teljesen elfeketedett. A házat körülölelő fák elkezdtek hullatni leveleiket, szőnyegként beborítva a talajt.

– A hideg nemsokára körülölel bennünket, és még szomorúbbá teszi ezt az érzélem nélküli világot. Az Inveria a legkeményebb évszak, és én túlságosan fáradt vagyok, hogy szembenézzek a jövővel. – A Papnő magában beszélt, mintha a ruháját fodrozó levegőhöz szólna.

A ház második emeletén a magány és a szomorúság szintén negatív energiákat szabadított fel. Morga teljesen elkeseredett. Üvöltve vetette magát az ágyra. – Átkozott fharok! Kik vagytok ti? Micsoda mágiát használtok? Milyen illúziókat tápláltok?

A sírás álomba ringatta, és arca mellett ott hevert a könnyáztatta zsebkendőbe csomagolt glibine. De mint az gyakran megtörtént, a szél álmában is társává szegődött. Egy lágy, könnyű szellő furakodott bágyadt gondolataiba, és a mágikus ösztön másik dimenzióiba repítette. Az alkímia hatalma ott lobogott Tökéletlen ereiben. Az álom emlékek és vágyak közötti hosszú utazásnak tűnt: lapok és könyvek képei bukkantak fel, szavak és mágikus szimbólumok, Eremia büszke alakját elnyomta édesanyja képe. Majd ismét lángok és dörgések hasították át a képzeletbeli szobákat, anélkül, hogy egyetlen másodpercre is megálltak volna. Egyszer csak

megjelent előtte a kamra háromszögletű ajtaja. A sötétből egy fenséges alak bukkant elő. Morga álmodott, de álma valóságosnak tűnt. Amikor már nagyon közel ért hozzá, rájött, hogy a férfi arctalan.

Hirtelen felébredt. Izzadt és rettegett.

Késő éjszaka volt, már órák óta aludt.

– Az apám nemsokára megérkezik. Félek! Ki tudja, hogy néz ki? – töprengett a mennyezetet bámulva.

Gyorsan szedte a levegőt, amikor felkelt, és egyszeriben megpillantotta párnája mellett az aranyszöget, amit Eremia elveszített. Mellette ott hevert a drágakő, amit az édesanyjától kapott. Az álomtól még mindig zavarodottan fogta a szöget, és csak bámulta anélkül, hogy tudta volna, mire való. Majd hirtelen egy gondolat villant át az agyán, ami azt suttogta: – A kamra ajtaja!

Megragadta a glibinét, ami úgy csillogott, mint valami piros lámpácska, és cikázó gondolatokkal elhagyta a szobát, végigment a könyvekkel szegélyezett hosszú folyosón, felsétált a lépcsőn, és amikor felért a harmadik emeletre, rájött, hogy Eremia az extanimában alszik. A hatalmas üvegpanel felé tekintett, amely egészen a földszintig húzódott. A fehér hold fénye az Inveria éjszakáján a fákat és a leveleket púderszerűen bevonta. Fénytelen és fehér volt, mint a hideg évszak hava és a jég, ami ilyenkor Emióson uralkodott. Megborzongott a hidegtől, de ösztönei azonnal a háromszögletű kis ajtóhoz vezették. Hangtalanul közeledett a kulcslyuk felé: a kerek zár közepén lévő lyukba, úgy tűnt, tökéletesen beleillik a kis aranyszeg. Lassan beledugta, és érezte, hogy kattant egyet, majd még egyet és még egyet.

Az ajtó kitárult.

A sötétséghez hamar hozzászokott a szeme. A glibi-ne vörös csillogása megvilágította a kamrát. Könyvek,

tárgyak, sosem látott hangszerek, kötelek, különféle méretű fémdarabok, zsámolyok, megrozsdásodott vasak tűntek fel a félhomályból, mint rejtett, poros kincsek.

– Ez tényleg csak egy kamra, tele limlommal. Nem is értem, miben reménykedtem, mit találok? – dohogott csalódottan.

Figyelmetlenül a kezébe vett néhány megsárgult papírt, amik egy kis fotelben heverték, de semmit sem értett belőlük: telis-tele voltak számokkal és érthetetlen írással. Egy kis fonott bútor mögött észrevett egy ferde fiókos szekrényt. A kezében lévő glibinével megvilágította. A drágakő vörös árnya meglágyította a kis bútordarab körvonalait, és szürreális légkört teremtett. Morga kihúzta az első fiókot, de csak egy hatalmas porfelhő szállt ki belőle. Kihúzta a másodikat is, és ekkor megpillantott egy ezüstsálakkal átszőtt csomagot. Fogta és végigsimította ujjaival: érezte, ahogy a meleg szétárad a testében. Döbrent szemmel nézte, a homlokán izzadáscseppek gyöngyöztek. Lassan kinyitotta, szíve ekkor már a torkában dobogott.

Egy ősrégi irat hevert benne.

A gyenge világitás ellenére sikerült elolvasnia az első sort. Ennyi elegendő is volt neki, hogy megértse, ez valami nagyon fontos bizonyíték.

Megszorította a glibinét, és édesanyja szavai és könyvei jutottak eszébe.

Újabb forrásághullám árasztotta el, ami szinte égette a bőrét.

Gyorsan elhagyta a kamrát, becsukta a háromszögletű ajtót, visszadugta a zsebébe az aranyszöveget, és visszatért szobájába zsákmányával, az ötszáz éves megsárgult papírlappal. Lefeküdt az ágyra, és a falakon játszó gyertyák fényében mohón olvasni kezdte.

A SZÉL FÚJ
S MEGVÁLTOZTATJA A DOLGOKAT,
MÉG A KÖVEK IS
RÓZSÁVÁ VÁLTOZNAK.

Emiós bolygó, az 500. esztendőben.

Morga egy 12 éves, fekete hajú, kék szemű, lila szeplős lány. A Fehér Papnő mágikus tanításainak köszönhetően Morga képes olvasni a felhők és a csillagok állásából, a szél illatából tudja, merre kell menni, esővizet iszik, hogy megtisztítsa gondolatait és hallgatja a csendet, hogy felfedezze az energiák erejét.

A három hold bolygóján Ő az egyetlen Tökéletlen, mert emberi DNS-t hordoz magában, melyet a Fharok Birodalmi Törvénye szigorúan tilt. A Fharok kitörölték a lakosságból az érzéseknek, érzelmeknek még az emlékét is.

De ha Morga az a Tökéletlen, akiről az ősi prófécia szól, akkor Ő a Birodalmi Törvény legnagyobb ellensége és Emiós népének egyetlen reménysége, akik már oly hosszú ideje elfelejtették a szerelmet, a szabadságot és földi életük eredetét.

Merülj el a lapokban és repülj Emiósra! Ne félj!
Tudom, hogy meg fogsz lepődni, amikor rájössz,
hogy ezen a bolygón tilos a szerelem és az érzelmek olyan szárazak,
mint Alfasia sivataga. De tudd meg, hogy a szívnek
nem lehet parancsolni. Morga varázsereje megismerteti veled
a szabadság illatú szél titkait, a legnagyobb varázslatot
mégis te viszed véghez, amikor belépsz ebbe a fantasztikus,
ámde gonoszsággal teli világba,
amely már elfeledkezett az emberségről.
Tudom, hogy neked sikerül a varázslat!

Tízéves kortól ajánljuk!

Kaméleon könyvek

Szines, érdekes, vagány. A Te világod.

2299 Ft

